

Ministeriet særlig udtalte, at det var ikke undgaaet dets Opmærksomhed, at saadanne Privilegier lettede i væsentlig Grad Opretholdelsen af Blade, der efter deres hele Holdning ikke egnede sig til Støtte af Regeringen. Det var særlig denne Betænkelighed, den daværende Indenrigsminister havde mod Fornyelsen af Stiftstidendernes Privilegier, at man ved disse bidrog til at opretholde Blade, der ikke egnede sig til at faa en saadan Støtte eller til at leve ved Regeringens Støtte. Indenrigsministeriet tilføjer derefter: „Idet Ministeriet derfor ikke ønsker at forny disse Privilegier, har man maattet være betænkt paa at ordne Offentliggørelsen af de tidligere i disse Tidender indrykkede offentlige Bekendtgørelser paa en anden Maade, og man har da i saa Henseende navnlig tænkt sig at samle dem alle i en enkelt, udelukkende for saadanne Bekendtgørelser bestemt Tidende for hele Landet.“ Som det vil ses, var den Ordning, som Indenrigsministeriet ønskede at træffe i 1864, ganske tilsvarende den, som her er bragt i Forslag. Justitsministeriet havde ikke noget at indvende mod den paatænkte Foranstaltning om at ophæve Privilegierne og i Stedet for at udgive en almindelig Statstidende, en Bekendtgørelsestidende for hele Landet. Men Justitsministeriet mente, at den Sag burde ordnes sammen med Oprettelse af en Lovtidende. Man havde jo paa den Tid hverken Lovtidende eller Ministerialtidende som senere. Derfor blev Sagen den Gang stillet i Bero, og Indenrigsministeriet fornyede under 24de Februar 1865 samtlige Stiftstidenders Privilegier, men kun „indtil videre“. Som den ærede Ordfører meget rigtig antog, lyde samtlige Privilegier siden Februar 1865: „indtil videre“. Der gik saa en Tid. Jeg skal i alt Fald ikke nu dvæle ved de forskellige Forhandlinger derom i Mellemtiden, dels mellem de forskellige Ministerier, dels i Tinget, den ærede Ordfører har jo nævnet nogle; der fremkom dels to private Forslag og Aaret efter ogsaa et Regeringsforslag, men der naaedes ikke noget Resultat. Sagen med Stiftstidenderne blev stillet i Bero, men Privilegierne lød paa: indtil videre. Saa nærmede vi os Tiden 1884—1885. Det gik nu Stiftstidenderne ligesom Balders Hustru, Nanna, de pintes af ængstelige Drømme om, at der var Fare paa Færde, at der truede en eller anden endnu ukendt, men mørk og alvorlig Fare. Stiftstidendernes Ejere, stadig med Undtagelse af Aalborg Stiftstidende, holdt Møde i Aarhus om Forholdene og om det truende, der

stod i Baggrunden, og en af dem henvendte sig derefter paa samtlige Kollegers Vegne til Ministeriet og meddelte, hvad der var i Vejen, og hvad de ængstedes for. Det var dette, at Bevillingerne til Stiftstidendernes Privilegier lode paa, „at det tillades N. N. indtil videre at udgive den til Optagelse af retslige og andre offentlige Bekendtgørelser autoriserede N. N. Stiftstidende“; heri var der ingen Fare nu, men, som de sagde: for at udtrykke det ligefrem, hvis Venstremænd skulde komme til Roret en Gang, da var der Fare ved denne Ordlyd, idet det kunde tænkes, at disse Mennesker vilde hænge sig saaledes i Ordene, at de vilde erklære, at det Privilegium, som vedkommende Ejer havde, ikke alene omfattede Privilegiet til at modtage retslige og andre Bekendtgørelser, men overhovedet Retten og Adgangen til at udgive Bladet med samt Retten til Bladets Navn. De udtalte naturligvis, hvad man vel ikke kan fortænke dem i, at de haabede, at den forudsatte Mulighed, at Venstremænd kunde komme til Roret, aldrig indtraf, men — som det hedder i Henvendelsen — skulde det antydede Forhold — hvad Gud forbyde — alligevel indtræde, staa vi over for Muligheden for ikke blot at miste Retten til de offentlige Bekendtgørelser, men ogsaa Bladets Navn. Man mindede Ministeren om, hvilket føleligt Slag det vilde være for Højre, om det saaledes paa een Gang mistede sine største og bedste Provinsblade. Jeg skal nævne, navnlig ogsaa til Oplysning for det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (P. Rasmusen), som mente, at man slet ikke maatte sætte Privilegierne, der vare udstedte af den daværende Regering, i Forbindelse med disse Blades mere eller mindre udprægede Holdning til Højre, at det endvidere i denne Henvendelse hedder, at den eneste Grund, de kunde tænke sig til, at Ministeriet kunde have til ikke at imødekomme deres Opfordring, altsaa give deres Privilegium en anden Ordlyd, var, at det „kunde ønske i fuldeste Udstrækning at beholde Haand i Hanke med os“. De erkendte altsaa fuldstændig, at Privilegiet gav Regeringen Haand i Hanke med dem. Men de erindre samtidig om, at selve det Privilegium, der blev tilbage efter den ændrede Ordlyd, vilde være „et tilstrækkeligt Middel til at holde os i Ørerne“. Der udgik et gunstigt Svar til dem om, at skønt Regeringen ikke delte deres Frygt for, at Privilegiets Ordlyd kunde misforstås, kunde de dog faa Privilegiet ordnet paa den ønskede Vis, naar de hver for sig